

Yaşadığım Şehirde Mesih'te Kardeşler Kilisesi Yoksa Ne Yapmalıyım?

Bazı kardeşler Kutsal Kitap hakikatlerine iman ettikleri hâlde yaşadıkları şehirde hakikatte olan bir kilise bulamayabilir. Bu durum özellikle yeni iman edenler için zorlayıcı olabilir. Ancak bir kişinin yaşadığı yerde cemaat olmaması, onun sahipsiz ya da ailesiz olduğu anlamına gelmez. Kutsal Yazılar, iman edenlerin tek bir beden üyeleri olduğunu belirtir: *“Hepimiz bir beden olmak üzere aynı Ruh'ta vaftiz edildik ve hepimizin aynı Ruh'tan içmesi sağlandı.”* (1. Korintliler 12:13) Bu nedenle uzakta yaşayan bir kardeş kendini yalnız değil, Mesih'in bedenine bağlı biri olarak görmelidir.

Böyle durumlarda tek kalan kardeşler, uzaktan da olsa bağlı oldukları cemaatle irtibat içinde kalmalıdır. Düzenli iletişim kurmaları, online derslere ve paydaşlıklara katılmaları, soru sormaktan çekinmemeleri önemlidir. *“Birbirinizi her gün yüreklendirin...”* (İbraniler 3:13) ifadesi bize imanın kardeşlerin destekleriyle güçlendiğini gösterir. Aynı şekilde cemaatin içinde bulunan kardeşlerin de bu kişilere karşı sorumluluğu vardır. Onları yalnız hissettirmemek, düzenli iletişimde kalmak, online dersler, birebir görüşmeler ve soru-cevap imkânı sağlamak kilisenin görevidir. Pavlus'un imanlı topluluklara karşı gösterdiği ilgi ve sevgi bizim için yol göstericidir.

“Kardeşlik sevgisi konusunda kimsenin size bir şey yazmasına gerek yoktur. Çünkü Tanrı size birbirinizi sevmeyi öğretti. Gerçekte bütün Makedonya'daki kardeşlerin hepsini seviyorsunuz. Kardeşler, size rica ediyoruz, bu konuda daha da ilerleyin.”
(1.Selanikliler 4:9-10)

Tek kalan kardeşler için online Kutsal Kitap dersleri, görüntülü görüşmeler, ortak dua saatleri ve uzaktan cemaat toplantılarına katılım çok faydalıdır. İbraniler 10:24-25 şöyle der: *“Birbirimizi sevgi ve iyi işler için nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim. Bazılarının alıştığı gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim; o günün yaklaştığını gördükçe birbirimizi daha da çok yüreklendirelim.”* Bir araya gelmek sadece fiziksel değildir; iman birliği ruhsal olarak da yaşanır. Bu kardeşlerin vaftiz sonrası süreçte de cemaatten kopmaması, hizmetlere dâhil edilmesi ve kendilerini bu ailenin bir parçası olarak hissetmeleri sağlanmalıdır.

Cemaatin zaman zaman fiziksel buluşmalar, kamplar veya ziyaretler düzenlemesi de birlik duygusunu güçlendirir. Geri kalan zamanlarda online görüşmelerle bağ korunabilir. *“Çünkü nerede iki ya da üç kişi benim adımla toplanırsa, ben de aralarındayım.”* (Matta 18:20) sözü, topluluğun sadece mekânla sınırlı olmadığını gösterir.

Yalnız kalan bir kardeş, sadece dinleyici olarak kalmamalı; öğrendikçe hizmete katılmalıdır. Çevrimiçi olarak bile dua toplantılarına katılabilir, gençlere veya çocuklara destek olabilir, hizmette çeviri, yazım, medya, tasarım gibi alanlarda görev alabilir.

“Her biriniz hangi ruhsal armağanı aldıysanız, bunu Tanrı’nın çok yönlü lütfunun iyi kâhyaları olarak birbirinize hizmet etmekte kullanın.” (1. Petrus 4:10)

Uzaktaki kardeşlerimiz öncelikle vaftiz olmaya ve Kutsal Kitap çalışmalarına odaklanmalı, kendini geliştirmelidir. Vaftiz olmaya hazır hale geldiğinde uygun zamanda, uygun koşullarda vaftizi gerçekleştirir ve Tanrı’nın ev halkının bir parçası haline gelirler. Onlar artık her bir Mesih’te Kardeş gibi müjdeleme hizmetinden sorumludur. Şehirlerinde gerçek müjdeyi duyurmalı ve yeni kardeşler yetiştirmeye aracılık etmelidir. Böylece öncü biraderlerin gözetimi ve teşvikiyle kendi şehirlerinde de yavaş yavaş cemaat oluşturabilmektedirler.

Bazı kardeşlerimiz imkanları dahilinde cemaatin olduğu şehirlere göç ederken bazı kardeşlerimiz şehirlerinde müjdeyi yayarak küçük gruplar halinde ibadetlerini yerine getirmekte, birlikte Kutsal Kitap çalışmaları ve etkinlikler düzenlemektedir.

Ancak bazı kardeşler şehirlerinde hakikatte bir kilise olmayınca başka kiliselere giderek imanlarını tehlikeye atabiliyor. Yanlış öğreti ve farklı anlayışlar ile ortak bir paydaşlık kurmak Rabbin hoşnut olduğu bir durum değildir. Bununla beraber bizim imanımızı da tehlikeye atar. Bu nedenle sabırlı olmak, hakikatten sapmamak ve hakikatte olduğuna inandığımız kilise uzakta da olsa bağları koparmamak gerekir.

“İmansızlarla aynı boyunduruğa girmeyin. Çünkü doğrulukla fesadın ne ortaklığı, ışıkla karanlığın ne paydaşlığı olabilir?” (2.Korintliler 6:14)

Sonuç olarak bir kardeşin yaşadığı yerde hakikate bağlı bir kilise olmaması, onun ruhsal ailesiz olduğu anlamına gelmez. Hem uzakta olan kardeş kendi sorumluluğunu bilmeli, hem de cemaatte olanlar bu kişiyi sahiplenmelidir. Birlik, sadece aynı şehirde bulunmakla değil, aynı imanı paylaşmakla sağlanır. Yalnız kalan kardeşler yalnız bırakılmamalı; iletişim, destek, eğitim ve hizmet yolları geliştirilmeli ve sürdürülmelidir. Çünkü iman aileyle büyür, sevgiyle korunur, birlikle canlı kalır.

“Sevgiyle gerçeğe uyarak bedenin başı olan Mesih'e doğru her yönden büyüyeceğiz. O'nun önderliğinde bütün beden, her eklemen yardımıyla kenetlenip kaynaşmış olarak her üyesinin düzenli işleyişiyle büyüüp sevgide gelişiyor.” (Efesliler 4:15-16)

“Hakikate iman ettiğimde yaşadığım şehirde aynı öğretiyi paylaşan kimse yoktu. Başta büyük bir boşluk hissettim. Ama cemaattteki kardeşler benimle düzenli olarak iletişim kurmaya başlayınca aslında yalnız olmadığımı anladım. Online derslere katılıyorum, zaman zaman birebir görüşmelerle sorularımı paylaşıyorum. Fiziksel olarak uzakta olsam da kendimi bu ailenin içinde hissediyorum”

“Tek Tanrı'ya inanan Hristiyanları araştırmaya başladığımda yaşadığım şehirde cemaat yoktu. Bu beni tereddüde düşürmüştü ama online görüşmelerle destek gördükçe imanım güçlendi. Derslere katıldım, sorularımı sürekli sordum, kardeşlerle paydaşlık geliştirdim. Süreç ilerledikçe aslında uzakta olmanın bir kopukluk değil, bir sınanma olduğunu fark ettim. Şimdi elimden geldiğince kendimi geliştirmeye çalışıyorum. Hayalim bulduğum şehirde yeni kardeşlere ulaşabilmek”

